

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 684/2025-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Tomáš Zboja, advokát s.r.o., Kuzmányho 4, Martin, proti uzneseniu Okresného súdu Martin sp. zn. 1Tp/51/2025 z 8. septembra 2025 a uzneseniu Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1Tpo/57/2025 z 18. septembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 3. novembra 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru uznesením Okresného súdu Martin (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1Tp/51/2025 z 8. septembra 2025 a uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1Tpo/57/2025 z 18. septembra 2025. Navrhuje napadnuté uznesenia zrušiť a prepustiť ho z väzby na slobodu. Zároveň požaduje priznať mu primerané finančné zadosťučinenie a náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľovi bolo uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Martine, odboru kriminálnej polície (ďalej len „vyšetrovateľ“) pod ČVS: ORP-444/X-VYS-MT-2025 zo 6. septembra 2025 vznesené obvinenie pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 a ods. 2 písm. a) a b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) a § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona.

3. Sťažnosť sťažovateľa proti rozhodnutiu o vznesení obvinenia Okresná prokuratúra Martin (ďalej len „okresná prokuratúra“) uznesením č. k. 2 Pv 375/25/5506-14 zo 7. októbra 2025 zamietla podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú.

4. Okresný súd uznesením sp. zn. 1Tp/51/2025 z 8. septembra 2025 vzal sťažovateľa do väzby z dôvodu uvedeného v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Návrh na nahradenie väzby písomným sľubom a dohľadom probačného a mediačného úradníka okresný súd zamietol.

5. Proti prvostupňovému väzobnému rozhodnutiu sťažovateľ podal sťažnosť, ktorú krajský súd uznesením č. k. 1Tpo/57/2025-49 z 18. septembra 2025 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol ako nedôvodnú.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ v prvom rade namieta, že v uznesení o vznesení obvinenia uvádzané skutočnosti sa nezakladajú na pravde, skutok nespáchal a priebeh udalostí sa nestal tak, ako je to v ňom uvedené. Nesúhlasí s tým, že by jeho konanie malo byť kvalifikované ako trestný čin vydierania, ako aj to, že sa by ho dopustil pod vplyvom alkoholu a so zbraňou. Existenciu skutku spochybnil. Skutkový stav nepovažoval za dostatočne zistený tak, aby odôvodňoval vznesenie obvinenia.

7. Nezákonnosť a neústavnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní však sťažovateľ nachádza najmä v okolnosti, že 6. septembra 2025 o 8.07 h bol „*prinútený podrobiť sa orientačnej dychovej skúške*“, a to ešte pred tým, ako mu bolo o 8.10 h oznámené, že je zadržaný, t. j. pred tým, ako mu boli oznámené dôvody zadržania a bol poučený podľa § 85 ods. 4 Trestného poriadku. Medzi 8.07 h a 8.10 h sťažovateľ „*nebol slobodný – nemohol slobodne odísť*“ a bol podrobený úkonu pod priamou mocou polície. Uvedený trojminútový interval predstavuje podľa sťažovateľa nezákonné obmedzenie osobnej slobody, ktoré nemožno ospravedlniť. Policajti v danom prípade nerešpektovali garancie čl. 17 ústavy a čl. 5 ods. 2 dohovoru, najmä čo sa týka povinnosti oznámenia dôvodov zadržania. Konali najprv fakticky, keď sťažovateľa obmedzili, prinútili ho k úkonu, ktorý mal povahu dôkazného prostriedku a až následne formálne zdokumentovali zadržanie. Takýto postup je podľa sťažovateľa v priamom rozpore so zásadou právneho štátu a s materiálnym chápaním zadržania. Obmedzenie slobody sťažovateľa tak bolo bez zákonného dôvodu, pretože zadržanie bolo formálne vykonané až neskôr. Orgány činné v trestnom konaní konali svojvoľne, mimo rámca zákona, čím priamo porušili čl. 17 ods. 1, 2 a 3 ústavy.

8. Podľa názoru sťažovateľa išlo o zásah, ktorý mu spôsobil konkrétnu a citeľnú ujmu, pretože bol v stave neistoty, nevedel, prečo sa proti nemu vykonáva zásah, nepoznal svoje práva, nemal prístup k obhajcovi a bol nútený vykonať úkon, ktorý bol následne použitý ako dôkaz v jeho neprospech. Tento postup vytvoril stav psychickej tiesne, pocit poníženia a straty dôvery v zákonnosť konania orgánov verejnej moci. Sťažovateľ sa ocitol v situácii, keď štátne orgány nielenže konali bez právneho titulu, ale zároveň z tohto nezákonného konania ťažili dôkazy, ktoré použili proti nemu. Ak teda samotné zadržanie bolo protiústavné, potom aj dychová skúška ako priamy následok tohto zadržania je dôkaz, ktorý musí byť vylúčený z dokazovania. Nemožno pripustiť, aby štát profitoval z vlastného protiprávneho konania a legitimizoval tak porušovanie ústavne zaručených práv.

9. V dôsledku nejasností týkajúcich sa presného okamihu zadržania vznikol podľa sťažovateľa zásadný problém aj vo vzťahu k následnému začiatku plynutia väzby. Takýto stav je z ústavného

hľadiska absolútne neprijateľný. V danom prípade vznikla časová medzera, ktorá nie je procesne vyplnená, nie je jasné, či sťažovateľ bol v čase medzi 8.07 h a 8.10 h voľnou osobou alebo zadržaným. Nemožno tak ani s istotou určiť, odkedy plynie väzba, ktorá je rozhodujúca pre hodnotenie jej zákonnosti. Takýto stav znamená, že sťažovateľ bol v istom časovom úseku pozbavený slobody bez zreteľného právneho titulu, čo samo osebe predstavuje porušenie čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 1 dohovoru.

10. Nejasnosť o okamihu, kedy väzba začala, robí podľa sťažovateľa celý výkon tohto opatrenia neústavným, pretože v demokratickom právnom štáte musí byť každý deň, každá hodina a každá minúta väzby právne zdôvodniteľná a preukázateľná. Ak štát nie je schopný tento okamih presne preukázať, stráca morálne aj právne oprávnenie držať jednotlivca vo väzbe.

11. Rozhodnutie krajského súdu sťažovateľ považuje za arbitrárne, pretože druhostupňový súd sa absolútne nezaoberal námietkami obhajoby o nepreskúmateľnosti rozhodnutia okresného súdu, ktorý sa nevenoval právnej kvalifikácii konania sťažovateľa (či vôbec mohlo ísť o trestný čin vydierania) ako jednej z podmienok väzby. Okresný súd sa nezameral na právnu stránku skutkovej podstaty trestného činu vydierania, neoveril, či skutkové okolnosti zistené v trestnom konaní obsahujú zákonné znaky uvedeného trestného činu, a nevydal preskúmateľné odôvodnenie, na základe ktorého by bolo možné posúdiť zákonnosť vzatia sťažovateľa do väzby. Krajský súd túto zásadnú chybu prehliadol a nijako sa s ňou nevysporiadal. Jeho rozhodnutie je v tejto časti nepreskúmateľné, a preto nezákonné.

12. Nedostatočne sa krajský súd vysporiadal aj s námietkou, že sťažovateľ bol zadržaný oveľa skôr ako o 8.10 h. Napadnuté uznesenie je v danej časti nesprávne, a preto ako nezákonné. Sudca pre prípravné konanie nekriticky prevzal údaj o zadržaní aj do výroku o začatí plynutia lehoty väzby. Ak sťažovateľ vykonával dychovú skúšku, musel byť zadržaný skôr, pretože fyzický úkon dychovej skúšky nemohol prebehnúť bez predchádzajúceho zásahu a obmedzenia osobnej slobody sťažovateľa zo strany policajných orgánov, keďže nešlo o bežnú cestnú kontrolu, ale kontrola na prítomnosť alkoholu bola vykonávaná v čase, keď išiel pešo, teda po zadržaní, na základe príkazu prokurátora.

13. Sťažovateľovi nie je zrejmé, na základe čoho krajský súd dospel k záveru o zákonnosti postupu príslušníkov polície a správnosti výroku prvostupňového rozhodnutia o začiatku plynutia lehoty väzby.

14. Podľa názoru sťažovateľa ak súd pri rozhodovaní o väzbe nekriticky preberie údaje poskytnuté políciou bez toho, aby preskúmal ich vecnú a časovú správnosť, dochádza k porušeniu povinnosti súdu preskúmať zákonnosť obmedzenia osobnej slobody. Sťažovateľ zdôraznil, že práve moment zadržania predstavuje rozhodujúcu hranicu medzi stavom osobnej slobody a stavom jej obmedzenia, a preto musí byť jednoznačne, presne a preukázateľne určený. Ak takýto moment nie je zachytený v spise alebo ak sa z dokazovania podáva, že došlo k zadržaniu skôr, ako uvádzajú orgány činné v trestnom konaní, potom celé následné konanie vrátane rozhodnutia o väzbe stojí na nezákonnom základe. Takýto postup znamená nielen porušenie formálnych náležitostí, ale aj zásah do podstaty práva na osobnú slobodu, pretože aj niekoľkominútový nezákonný zásah do slobody osoby je z pohľadu ústavného práva neakceptovateľný. Nemožno akceptovať prax, pri ktorej polícia svojvoľne posúva čas zadržania tak, aby formálne zodpovedal procesným lehotám, pričom súd tieto údaje bez overenia preberá. Takýto prístup je v priamom rozpore s požiadavkou

právnej istoty a s princípom proporcionality zásahov do základných práv a slobôd, ktorý vyžaduje, aby každý zásah bol nielen zákonný, ale aj nevyhnutný a primeraný sledovanému cieľu.

15. Sťažovateľ je toho názoru, že krajský súd porušil nielen zásadu zákonnosti konania, ale aj právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže svoj záver o zákonnosti zadržania dostatočne neodôvodnil, nevykonal dokazovanie a uspokojil sa s nekritickým prevzatím údajov orgánov činných v trestnom konaní. Nedostatočne sa zaoberal aj konkrétnymi námietkami výslovne uplatnenými v sťažnosti. Vecne a preskúmateľným spôsobom sa nevysporiadal s argumentáciou, že okresný súd sa vôbec nezaoberal tým, či bola naplnená skutková podstata trestného činu, o nesprávnom určení času jeho zadržania, o nezákonnosti postupu polície ani o dôsledkoch týchto pochybení na zákonnosť samotného rozhodnutia o väzbe. Namiesto riadneho preskúmania veci len formálne zopakoval závery okresného súdu a konštatoval, že jeho rozhodnutie považuje za správne, bez toho, aby vykonal vlastné skutkové alebo právne zhodnotenie vznesených námietok. Takýto prístup nie je v súlade s požiadavkami na odôvodnené, preskúmateľné a zákonné súdne rozhodnutie a je výrazom nedostatočnej súdnej kontroly zásahu do osobnej slobody sťažovateľa. Druhostupňové rozhodnutie je podľa sťažovateľa svojvoľné, nedostatočne odôvodnené, v rozpore s čl. 46 ods. 1 ústavy a z ústavného hľadiska neudržateľné.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

16. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práva základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 3 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 2 a ods. 4 dohovoru a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 1Tp/51/2025 z 8. septembra 2025 a uznesením krajského súdu sp. zn. 1Tpo/57/2025 z 18. septembra 2025, ku ktorému malo dôjsť nedostatočnou reakciou konajúcich všeobecných súdov na námietky sťažovateľa v súvislosti s jeho zadržaním a následným vzatím do väzby, ako aj v súvislosti s právnou kvalifikáciou stíhaného skutku.

17. Ústavný súd sa v prvom rade musel vysporiadať s otázkou ustálenia konkrétnych práv, ktorých vyslovenia porušenia sa sťažovateľ v tomto konaní domáha. V úvode ústavnej sťažnosti za porušené označil základné práva zaručené v čl. 17 ods. 1, 2 a 3 a v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručené v čl. 5 a čl. 6 dohovoru. V časti IV ústavnej sťažnosti nazvanej „*Porušené základné právo alebo sloboda*“, ktorú tvorí iba jedna veta, sťažovateľ namieta výlučne porušenie základných práv podľa čl. 19 ods. 2, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 dohovoru (t. j. v tejto časti teda nespomenul čl. 17 ústavy ani čl. 5 dohovoru), avšak bez toho, aby k porušeniu týchto práv uviedol akúkoľvek ústavnoprávne relevantnú argumentáciu. V návrhu požadovaného rozhodnutia (petite) opäť označil ako porušené základné práva iba podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 3 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 5 a čl. 6 dohovoru, pritom však nezvecnil, ktoré konkrétne práva obsiahnuté v čl. 5 a čl. 6 dohovoru má na mysli. Odôvodnenie ústavnej sťažnosti, jej predmet, povaha a napokon aj označenie konkrétnych práv v samotnom texte ústavnej sťažnosti však utvrdili ústavný súd v tom, že dotknutými, ako ich sťažovateľ mal s najväčšou pravdepodobnosťou v úmysle namietat, sú (okrem už presnejšie označených základných práv podľa ústavy) práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 2 a ods. 4 a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto

túto otázku uzavrel a ústavnú sťažnosť preskúmal z hľadiska požadovanej ochrany práv tak, ako sú uvedené v predchádzajúcom bode odôvodnenia tohto rozhodnutia.

III.1. K namietanému porušeniu práv uznesením okresného súdu sp. zn. 1Tp/51/2025 z 8. septembra 2025:

18. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity. Zmysel a účel subsidiárneho postavenia ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Právomoc ústavného súdu predstavuje v tomto kontexte *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ku ktorého uplatneniu dôjde až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popretie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu, ktorého právne dôsledky sú premietnuté do § 56 ods. 2 a do § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) (IV. ÚS 170/2022, III. ÚS 678/2021).

19. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto ústavnú sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (I. ÚS 249/2021).

20. Trestný poriadok zakotvujúci inštitút sťažnosti ako riadneho opravného prostriedku poskytuje priestor aj na uplatnenie námietok týkajúcich sa pochybení konajúceho prvostupňového súdu potenciálne predstavujúcich zásahy do základných práv a slobôd trestne stíhanej osoby. Rozhodovanie o tomto opravnom prostriedku patrí vždy nadriadenému druhostupňovému súdu. Sťažovateľ teda disponoval možnosťou uplatniť svoje námietky o prípadnom pochybení okresného súdu prostredníctvom podanej sťažnosti, ktorú aj využil. Pretože právomoc krajského súdu poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa predchádzala oprávneniam ústavného súdu, je vylúčená jeho právomoc (ústavného súdu) na prerokovanie tejto časti ústavnej sťažnosti.

21. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 3 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 2 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 1Tpo/57/2025 z 18. septembra 2025:

22. Z čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy možno vyvodiť základné právo na osobnú slobodu, ako aj zásadu, že pozbaviť niekoho osobnej slobody možno iba z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Ďalšie odseky čl. 17 ústavy uvádzajú konkrétne spôsoby pozbavenia, resp. obmedzenia osobnej slobody, ktoré sú za splnenia ustanovených podmienok prípustné. Jedným z týchto spôsobov je aj vzatie do väzby, resp. držanie vo väzbe v zmysle čl. 17 ods. 5 ústavy, a preto možno uviesť,

že v prípade pozbavenia osobnej slobody vzatím do väzby, resp. držaním vo väzbe je okrem čl. 17 ods. 5 ústavy vždy dotknutý aj čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy (I. ÚS 220/04).

23. V prípadoch, keď sa ústavný súd zaoberal možným porušením základného práva na osobnú slobodu v zmysle čl. 17 ústavy rozhodnutím súdu konajúceho o zákonnosti väzby, konštatoval, že otázka, či je väzba zákonná, má byť vyriešená nielen s poukazom na vnútroštátny zákon, ale aj na znenie dohovoru (III. ÚS 79/02, III. ÚS 77/05), s ktorým musí byť v súlade vrátane všeobecných princípov obsiahnutých v ňom výslovne alebo implikovane [pozri obdobne napr. rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) vo veciach Winterwerp v. Holandsko z 24. 10. 1979, séria A, č. 33, s. 19 – 20, § 45 a Baranowski v. Poľsko z 28. 3. 2000, č. 28358/95, § 51]. Inými slovami, povinnosť súdov vyplývajúca zo základného práva zaručeného v čl. 17 ods. 2 ústavy postupovať v prípade trestného stíhania obvinenej osoby a pozbavenia jej osobnej slobody väzbou „spôsobom, ktorý ustanoví zákon“, vyžaduje, aby procesný postup súdu konajúceho vo veci rešpektoval nielen ustanovenia všeobecne záväzných právnych predpisov s právnou silou zákona (v danom prípade predovšetkým Trestného poriadku), ale taktiež aj ustanovenia príslušných medzinárodných zmlúv, ktoré sú súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky a v zmysle čl. 7 ods. 5 a čl. 154c ods. 1 ústavy majú pred zákonom prednosť, ak poskytujú väčší štandard ochrany základných práv a slobôd.

24. Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre k čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru postupne formuloval viaceré samostatné práva osôb vo väzbe, medzi ktoré patrí aj všeobecnejšie právo na „zákonnosť“ konania, právo nebyť zbavený osobnej slobody svojvoľným (arbitrárnym) postupom (porov. rozsudok z 21. 12. 2010, Michalko proti Slovensku, sťažnosť č. 35377/05 ods. 156 a 158), ako aj preskúmanie hmotných podmienok väzby, ktoré sú určujúce pre posúdenie jej zákonnosti. Požiadavka preskúmania hmotných podmienok („*substantive requirement*“) znamená povinnosť preskúmať okolnosti svedčiace za väzbu a proti nej a rozhodnúť s poukazom na právne kritériá, či sú dané dôvody opodstatňujúce väzbu, ako aj prepustenie na slobodu, pokiaľ také dôvody neexistujú (napr. rozsudok ESLP vo veci Schiesser v. Švajčiarsko zo 4. 12. 1979, séria A, č. 34, § 31).

25. Ústavný súd na tomto mieste považuje za potrebné zvýrazniť, že v každom jednotlivom prípade tvrdeného porušenia základného práva na osobnú slobodu je povinný pri svojom rozhodovaní prihliadať aj na konkrétne okolnosti preskúmvanej veci (II. ÚS 353/06, II. ÚS 142/07, II. ÚS 80/08, I. ÚS 59/2016 a pod., ale vyplýva to aj z mnohých rozhodnutí ESLP, napr. Letellier proti Francúzsku, rozhodnutie z 26. 6. 1991, *Annuaire*, č. 207; Navarra proti Francúzsku, rozhodnutie z 23. 11. 1993, *Annuaire*, č. 273-B a ďalšie).

26. Z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že všeobecný súd rozhodujúci o sťažnosti proti uzneseniu o vzatí do väzby sa musí adekvátne a preskúmateľne vyrovnáť s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa (porov. III. ÚS 135/04, III. ÚS 466/2010) a tiež že z odôvodnenia rozhodnutia o zamietnutí sťažnosti obvineného proti prvostupňovému súdnemu rozhodnutiu, ktorým bolo rozhodované o väzbe, musí byť zrejmé, že sa príslušný súd náležite zaoberal všetkými podstatnými argumentmi a námietkami, ktoré obvinený vo svojej sťažnosti uviedol (porov. III. ÚS 34/07, IV. ÚS 230/2011).

27. Právomoc ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovaniu všeobecných súdov vo väzobných veciach je daná najmä na preskúmanie, či dôvod a spôsob obmedzenia osobnej slobody rozhodnutiami všeobecných súdov vo väzobných veciach [napr. v zmysle posúdenia, či sú rozhodnutia

všeobecných súdov o väzbe podložené zákonnými dôvodmi, či súd výslovne, prehľadne a logicky vysvetlil, z ktorých konkrétnych skutočností vyplýva dôvod väzby, či sú rozhodnutia riadne a vyčerpávajúco odôvodnené, či súd rozhodol o zákonnosti ďalšieho trvania väzby a žiadosti obvineného o prepustenie na slobodu urýchlene a pod.] je v súlade s právami a slobodami zaručenými čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 dohovoru (porov. napr. I. ÚS 47/2013, II. ÚS 230/02, II. ÚS 38/05, III. ÚS 352/2011, IV. ÚS 124/03, IV. ÚS 153/09).

28. Do obsahu právomoci ústavného súdu však nepatrí preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov všeobecných súdov, ktoré viedli k záveru o existencii zákonného dôvodu na vzatie do väzby, resp. ponechaní dotknutej osoby vo väzbe (porov. napr. I. ÚS 316/2011, II. ÚS 76/02, II. ÚS 466/2013, III. ÚS 466/2010, IV. ÚS 83/03, IV. ÚS 619/2013). Skutkové a právne závery príslušného všeobecného súdu však môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (porov. I. ÚS 12/05, II. ÚS 410/06, III. ÚS 119/03, IV. ÚS 238/07).

29. Ústavnoprávna argumentácia sťažovateľa proti rozhodnutiu druhostupňového súdu sa sústredila do troch námietok, a to (i) že krajský súd nereagoval na výhradu o nepreskúmateľnosti rozhodnutia okresného súdu, ktorý sa nevenoval právnej kvalifikácii konania sťažovateľa; (ii) že sa súdy nedostatočne vysporiadali s časovým údajom definujúcim jeho faktické zadržanie, čo malo mať za následok neprípustný zásah do jeho základného práva na osobnú slobodu. Nezákonosť väzby teda odvíja aj od nesprávneho určenia času zadržania a (iii) ústavnú nekonformnosť nachádza aj v odkaze nadriadeného súdu na správnosť argumentácie okresného súdu.

30. Ešte pred samotným posúdením napadnutého rozhodnutia krajského súdu ústavný súd pripomína svoju rozhodovaciu prax vychádzajúcu z predpokladu, že odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov vydané v inštančnom postupe súdneho konania nemožno posudzovať izolovane (m. m. napr. III. ÚS 808/2016, III. ÚS 227/2020, III. ÚS 341/2021, III. ÚS 489/2021, III. ÚS 543/2022, III. ÚS 708/2022, III. ÚS 67/2023), pretože tieto konania tvoria z hľadiska predmetu jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (m. m. napr. III. ÚS 489/2021, III. ÚS 708/2022, III. ÚS 67/2023, IV. ÚS 350/09). Vzhľadom na obsahovú spätosť (spojitosť) uznesení okresného súdu a krajského súdu ústavný súd pristúpil k ich zhodnoteniu vo vzájomnej integrite a dôvodovej celistvosti. V nadväznosti na uvedené je tiež potrebné konštatovať, že v zmysle judikatúry ústavného súdu (m. m. napr. I. ÚS 136/2024) je prípustné, ak sa nadriadený súd s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí podriadeného súdu stotožní a v podrobnostiach naň odkáže.

31. Práve v súvislosti s prvou námietkou sťažovateľa ústavný súd považoval za potrebné oboznámiť sa s obsahom prvostupňového rozhodnutia na účel presvedčenia sa, či sa okresný súd skutočne nevenoval otázke právneho posúdenia (kvalifikácie) skutku, pre ktorý je sťažovateľ trestne stíhaný.

32. Okresný súd v tejto súvislosti, vychádzajúc zo zistených skutočností, konštatoval, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, tento má znaky zločinu vydierania a existovali dôvody na podozrenie, že ho spáchal sťažovateľ. Že mohlo ísť o zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a) a b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) a § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona, okresný súd vyhodnotil na skutkovom základe vychádzajúcom zo vzneseného obvinenia a z obsahu vyšetrovacieho spisu, keďže sťažovateľ mal poškodenú násilím, hrozbou

násilia a hrozbou inej ťažkej ujmy nútiť, aby niečo konala, a to závažnejším spôsobom konania – použitím noža a na chránenej osobe, osobe blízkej tak, ako sa k tomu vyjadrila samotná poškodená, ale aj samotný sťažovateľ, ktorý v tom podstatnom a nosnom vypovedal obdobne ako poškodená, čo v súhrne opodstatňovalo dôvodnosť trestného stíhania, popri zdokumentovaných poraneniach poškodenej v podobe modriny a rezných rán tvrdeného obranného charakteru poškodenej pred nožom, ktorý mal mať v rukách sťažovateľ a aj s jeho použitím, pôsobiac na poškodenú. Skutkové dôvody uvedeného záveru okresný súd v ďalšom texte rozhodnutia podrobnejšie rozvinul, opierajúc sa o konkrétne dôkazy vyplývajúce zo zabezpečených dôkazných prostriedkov.

33. Podľa názoru ústavného súdu uvedené nesvedčí o tom, že by sa okresný súd vôbec alebo nedostatočne nezaoberal otázkou právneho posúdenia skutku, pre ktorý bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie. Práve naopak, z rozhodnutia je čitateľné dostatočné odôvodnenie aplikovanej právnej kvalifikácie, ktoré pre potreby konania o väzbe sťažovateľa je akceptovateľné. Preto ak aj krajský súd na námietku obhajoby o nepreskúmateľnosti prvostupňového rozhodnutia v tejto oblasti nereagoval podľa predstáv sťažovateľa, nemohlo tým dôjsť k neprípustnému zásahu do základného práva sťažovateľa na osobnú slobodu.

34. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína svoju judikatúru, v ktorej vyslovil, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového i druhostupňového), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces, v tomto prípade v konaní o osobnej slobode (m. m. III. ÚS 209/04).

35. Ak teda krajský súd odkázal na správnosť rozhodnutia prvostupňového súdu učinil tým zadosť základným právam sťažovateľa aj v otázke vyhodnotenia právnej kvalifikácie stíhaného skutku.

36. K druhej námietke týkajúcej sa nezákonnosti väzby skrz nesprávne poznamenanie času zadržania sťažovateľa ústavný súd predovšetkým poukazuje na skutkové okolnosti tak, ako ich v napadnutom rozhodnutí uviedol krajský súd, ktorý v postupe orgánov činných v trestnom konaní nevzhladol nezákonnosť. Poškodená podala trestné oznámenie bezprostredne po spáchaní trestného činu 3. septembra 2025 o 23.30 h (ku skutku malo dôjsť o 22.50 h). Vec bola pôvodne vedená pre podozrenie z prečinu nebezpečného vyhrážania avšak z dôvodu nejasnosti a ustálenia právnej kvalifikácie bolo 5. septembra 2025 vykonané doplnenie trestného oznámenia. Príslušný prokurátor následne rozhodol, že trestnú vec je potrebné kvalifikovať ako zločin vydierania a o 14.49 h (5. septembra 2025) dal súhlas na zadržanie sťažovateľa ako podozrivého. Vyšetrovateľ požiadal o bezodkladné predvedenie sťažovateľa, ktorý bol následne 6. septembra 2025 v čase o 8.07 h podrobený dychovej skúške s pozitívnym výsledkom. Bezprostredne po vykonaní dychovej skúšky v čase o 8.10 h bola sťažovateľovi obmedzená osobná sloboda podľa § 85 ods. 1 Trestného poriadku a pred bytovým domom Š. Furdeka č. 18, Martin – Záturčie, bol zadržaný. Týmto bolo začaté trestné stíhanie. Procesný postup, ktorý zvolili príslušníci polície, keď sťažovateľa najskôr podrobili dychovej skúške a následne ho do približne troch minút zadržali, podľa názoru krajského súdu nebolo možné považovať za nezákonný.

37. Z formulácie ústavnej sťažnosti presvedčivo nevyplýva, že by nezákonnosť zadržania sťažovateľa spočívala v jej materiálnom zmysle. Sťažovateľ zreteľne netvrdí, že by zákonné podmienky na jeho zadržanie policajtom vôbec neboli splnené, t. j. nevyvrátil, že v danej veci bol

osobou podozrivou zo spáchania trestného činu, ktorú mohol policajt zadržať pre existenciu dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a na jeho zadržanie bol daný predchádzajúci súhlas prokurátora, a nenamieta ani to, že by nebol zadržaný orgánom disponujúcim touto právomocou. Tvrdí len, že k zadržaniu nedošlo o 8.10 h tak, ako je to zaznamenané, pretože už o 8.07 h sa podrobil orientačnej dychovej skúške na zistenie prítomnosti alkoholu, ktorá musela byť vykonaná na jeho osobe už ako zadržanej. Vo svojej podstate teda spochybňuje formálny nedostatok zápisnice.

38. Vo vzťahu k sťažovateľom predostretej námietke, podľa ktorej nesprávne určenie a zaznamenanie času jeho zadržania dopadá na zákonnosť celej väzby, ústavný súd v prvom rade poukazuje na svoju ustálenú rozhodovaciu prax, podľa ktorej kritériom jeho rozhodovania musí byť najmä intenzita, akou malo byť zasiahnuté do ústavou alebo medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv alebo slobôd, a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach daného prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k obmedzeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd sťažovateľa (II. ÚS 193/06, II. ÚS 210/06, IV. ÚS 238/07, IV. ÚS 24/07, III. ÚS 217/09, III. ÚS 522/2011). Ak by aj ústavný súd bezvýhradne uznal námietky sťažovateľa (čo sa ale nestalo) doba troch minút predstavujúca rozdiel medzi reálnym a zaznačeným časom zadržania rozhodne nedosahuje takú kvalifikovanú ústavnoprávnu intenzitu, aby v tomto zmysle bolo možné uvažovať o neprípustnom zásahu do základného práva sťažovateľa na osobnú slobodu.

39. Napokon sťažovateľ dostatočne, pre potreby rozhodovania o porušení jeho základného práva na osobnú slobodu, resp. práva na slobodu a bezpečnosť, nepreukázal racionálne uchopiteľnú príčinnú súvislosť medzi momentom jeho zadržania tak, ako bol orgánom činným v trestnom konaní zaznamenaný a jeho tvrdením, že k zadržaniu „muselo“ dôjsť skôr už okamihom vykonania dychovej skúšky. Takúto interpretáciu bez uvedenia ďalšej nevyhnutnej skutkovej argumentácie (ktorú sťažovateľ opomenul) nie je možné podľa názoru ústavného súdu v okolnostiach tejto konkrétnej veci akceptovať, keďže nič nenasvedčuje tomu, že by dychová skúška mala byť bezpodmienečným momentom zadržania sťažovateľa (samozrejme nemožno to ani vylúčiť). V konečnom dôsledku podrobenie sa dychovej skúške nemusí predstavovať ani len obmedzenie osobnej slobody. V tejto súvislosti ústavný súd analogicky dáva do pozornosti svoju judikatúru, podľa ktorej účasť na vyšetřovacom úkone nemožno považovať za „obmedzenie osobnej slobody“ a v ústavnoprávnom zmysle ani za zásah do osobnej slobody (pozri obdobne II. ÚS 96/2010). Účasť na vyšetřovacom úkone (jeho strpenie), pri zohľadnení jeho intenzity nemusí byť spôsobilá najmä s prihliadnutím na dĺžku trvania, jej povahu a spôsob výkonu, zasiahnuť do základného práva dotknutej osoby na osobnú slobodu. Navyše, z ústavnej sťažnosti ani jej príloh nevyplýva, že by sa sťažovateľ akýmkoľvek spôsobom bránil vykonaniu dychovej skúšky okrem jeho ničím nepodloženého vyjadrenia, že bol k tomu prinútený.

40. Pre konečné rozhodnutie o tejto námietke sťažovateľa ústavným súdom však bola rozhodujúcou iná, z nasledujúcej argumentácie vyplývajúca okolnosť.

41. Je zjavné a pochopiteľné, že dokumentácia času zadržania osoby policajtom podľa § 85 ods. 1 Trestného poriadku nie je samoúčelná, t. j. nezaznamenaná sa zápisnične iba z dôvodu, aby tak bolo urobené, ale má svoj význam pre počítanie plynutia ďalších, od tohto momentu začínajúcich zákonných a hlavne ústavných lehôt. Až prekročenie týchto môže mať (a spravidla aj má) za následok porušenie základného práva na osobnú slobodu, príp. práva na slobodu a bezpečnosť. V tejto súvislosti ústavný súd odkazuje na čl. 17 ods. 3 ústavy (ktorého porušenie sťažovateľ

namieta) v spojení s § 85 ods. 4 a § 87 ods. 2 Trestného poriadku a zdôrazňuje, že v sťažovateľovej veci neboli prekročené z hľadiska časového zákonné, ako ani ústavné limity obmedzenia osobnej slobody (návrh okresnej prokuratúry na vzatie sťažovateľa do väzby č. k. 2Pv 375/25/5506-4 zo 7. septembra 2025 bol okresnému súdu podaný 7. septembra 2025 o 19.30 h). Tento záver je z hľadiska posúdenia ústavnej konformity konania orgánov činných v trestnom konaní a súdov kľúčový, keďže až prekročenie týchto časových limitov by malo dopad nielen na zákonnosť, ale aj ústavnosť sťažovateľovej väzby. Sťažovateľove úvahy o nesúlade v čase zadržania sú vo vzťahu k rozhodnutiu o väzbe bezpredmetné vzhľadom na skutočnosť, že návrh na vzatie do väzby bol podaný bez akýchkoľvek pochybností o prípadnom nedodržaní lehoty 48 hodín, počas ktorých musí byť v súlade s čl. 17 ods. 3 ústavy v spojení s § 85 ods. 4 Trestného poriadku zadržaná osoba odovzdaná sudcovi alebo prepustená na slobodu.

42. Pre úplnosť je potrebné uviesť, že ani prípadný koniec zákonnej lehoty väzby nie je závislý od konkrétnej hodiny a minúty zadržania, ale od označenia príslušného dňa začiatku plynutia lehoty väzby (ktorý nie je v tomto prípade nijako spochybnený), ktorá je rátaná na mesiace, resp. určená podľa mesiacov (k tomu pozri IV. ÚS 500/2012 a I. ÚS 421/2024).

43. Za týchto okolností nemožno priznať výhradám sťažovateľa ústavnoprávnu relevanciu.

44. Napokon k tretej námietke sťažovateľa, že krajský súd sa odvolal na rozhodnutie prvostupňového súdu, ústavný súd len potvrdzuje už spomenuté (záver bodu 30 odôvodnenia tohto rozhodnutia), že takýto postup (ak sa nadriadený súd s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí podriadeného súdu stotožní a v podrobnostiach naň odkáže) je stále ústavnoprávne akceptovateľnou alternatívou odôvodnenia, a to aj vo vzťahu k väzobným veciam (napr. IV. ÚS 41/08, IV. ÚS 149/08, IV. ÚS 314/08). V tomto smere je možné poukázať aj na súvisiacu judikatúru ESĽP, v zmysle ktorej pri zamietnutí odvolania sa odvolací súd môže obmedziť i na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok vo veci Helle v. Fínsko z 19. 12. 1997, sťažnosť č. 20772/92, body 59 – 60). Predpokladom tohto postupu je splnenie podmienky založenej na zistení, že samotné rozhodnutie podriadeného súdu možno pokladať za dostatočne odôvodnené (Boldea v. Romania, rozsudok z 15. 2. 2007 k sťažnosti č. 19997/02, § 33; Hirvisaari v. Finland, rozsudok z 27. 9. 2001 k sťažnosti č. 49684/99, § 31 – § 33). Uvedenú podmienku v preskúvanom prípade rozhodnutie okresného súdu jednoznačne spĺňa.

45. Pokiaľ sťažovateľ namietal porušenie svojho práva byť oboznámený bez meškania a v jazyku, ktorému rozumie, s dôvodmi svojho zatknutia a s každým obvinením proti nemu (čl. 5 ods. 2 dohovoru), je z ústavnej sťažnosti zrejmé (pozri bod 7 odôvodnenia tohto rozhodnutia), že aj porušenie tohto práva vzťahuje k trojminútovému intervalu medzi orientačnou dychovou skúškou a oficiálnym zadržaním. Vzhľadom na dosiaľ konštatované je evidentné, že ani túto námietku nemožno považovať za opodstatnenú.

46. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, ak namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci (v danom prípade krajského súdu) nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realita by

mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, III. ÚS 263/03, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06, III. ÚS 198/07, III. ÚS 79/2012).

47. Vzhľadom na uvedené ústavný súd túto časť ústavnej sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

III.3. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 dohovoru:

48. Ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane konštatoval (m. m. I. ÚS 100/04, III. ÚS 135/04, I. ÚS 113/05, II. ÚS 151/09, II. ÚS 311/2013, IV. ÚS 444/2013, I. ÚS 95/2021), že čl. 46 ods. 1 ústavy je všeobecným ustanovením, ktoré upravuje základné právo na súdnu ochranu, a to vo vzťahu ku konaniu vo veci samej, a nevzťahuje sa na konanie o väzbe, na ktoré je aplikovateľný čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ktorý je vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy v pomere špeciality, a sú v ňom implicitne obsiahnuté hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Táto súdna ochrana zahŕňa základné procesné garancie spravodlivého súdneho konania s prihliadnutím na povahu a účel konania o väzbe, a preto sú na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe aplikovateľné špeciálne ustanovenia čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenie čl. 46 ods. 1 ústavy.

49. Obdobne vo vzťahu k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd pripomína, že označené ustanovenie je z vecného hľadiska (*ratione materiae*) v trestných veciach aplikovateľné v zásade len na rozhodovanie vo veci samej (rozhodovanie o vine a treste, t. j. trestnom obvinení) a nevzťahuje sa v plnom rozsahu na rozhodovanie o väzbe, pre ktoré platí špeciálna, z hľadiska väčšiny procesných záruk poskytnutých osobe nachádzajúcej sa vo väzbe prísnejšia právna úprava obsiahnutá v čl. 5 dohovoru upravujúcom právo na osobnú slobodu a bezpečnosť (napr. m. m. I. ÚS 256/07, II. ÚS 15/05, III. ÚS 272/03, IV. ÚS 65/05, I. ÚS 95/2021). Tento právny názor vychádza z rešpektovania rozhodovacej praxe EŠLP, v zmysle ktorej sa osobná sloboda chráni v zásade prostredníctvom čl. 5 dohovoru, a to najmä pokiaľ ide o zákonnosť väzby vrátane otázky, či k takémuto zbaveniu slobody došlo v súlade so zákonom upraveným postupom (čl. 5 ods. 1 dohovoru), pritom súčasťou záruk vyvoditeľných z čl. 5 dohovoru je aj ochrana práva jednotlivca na primeranú dĺžku väzby v zmysle požiadavky, aby väzba nebola predlžovaná nad primeranú lehotu a aby nedochádzalo v postupe príslušných orgánov počas trvania väzby k zbytočným prietahom (čl. 5 ods. 3 dohovoru), ako aj ochrana práva jednotlivca domáhať sa periodického prieskumu zákonnosti väzby a žiadať o prepustenie na slobodu, o ktorom musí byť rozhodnuté urýchlene [(čl. 5 ods. 4 dohovoru); k uvedenému pozri napr. *Khudoyorov v. Rusko*, č. 6847/02, rozsudok EŠLP z 8. 11. 2005, body 124 – 125, 172 – 174 a 193; *Öcalan v. Turecko*, č. 46221/99, rozsudok Veľkej komory z 12. 5. 2005, body 83 – 84 a 103; *Khudobin v. Rusko*, č. 59696/00, 4 rozsudok EŠLP z 26. 10. 2006, body 103 a 115]. Uvedené síce nevylučuje, aby v odôvodnených prípadoch bolo možné aplikovať aj také procesné garancie, ktoré svojou povahou sú podradené pod čl. 6 dohovoru, ich využitie však prichádza do úvahy iba primerane (*mutatis mutandis*) s prihliadnutím na osobitosti konania o pozbavení osobnej slobody (*Trepashkin proti Rusku*, č. 2, rozsudok, 16. 12. 2010, č. 14248/05, § 148). O takéto okolnosti však v prejednávanej veci podľa názoru ústavného súdu nejde.

50. K namietanému porušeniu čl. 5 ods. 4 dohovoru ústavný súd uvádza, že z judikatúry EŠLP vyplýva, že ochrana poskytovaná čl. 5 ods. 4 dohovoru sa nevzťahuje na prvotné obmedzenie osobnej slobody (t. j. vzatie do väzby, tak ako to bolo v prípade sťažovateľa), ale až na následnú kontrolu zákonnosti ďalšieho trvania väzby (napr. rozhodovanie o žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu, príp. o predĺžení lehoty väzby a pod.) (m. m. I. ÚS 381/2021, III. ÚS 16/2021, I. ÚS 235/2022). Naopak, na rozhodovanie o pozbavení osobnej slobody (o zatknutí či zadržaní a následne o vzatí do väzby) sa *ratione materiae* vzťahuje predovšetkým čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 dohovoru.

51. Ústavný súd, ktorý je viazaný návrhom na rozhodnutie (§ 45 zákona o ústavnom súde), konštatuje, že sťažovateľ, ktorý je zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu v súvislosti s rozhodovaním o vzatí sťažovateľa do väzby, na ktoré sa ním označené články ústavy a dohovoru vecne nevzťahujú, a keďže nezistil vecnú súvislosť medzi napadnutým uznesením a namietaným porušením označených článkov ústavy a dohovoru, odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

52. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa jeho ďalšími požiadavkami uvedenými v návrhu na rozhodnutie, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. novembra 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu